

Suzanne Vermeer

Ingesneeuwd

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De sneeuwstorm is voorbij. Traag rijst de zon boven de bergkam. Beneden in het dal komt alles langzaam tot leven. Op de hellingen rijden bully's over de skipistes om ze opnieuw te prepareren. De straten van Sestrière worden sneeuwvrij gemaakt en de terrassen worden klaargezet. Bij de liftstations zijn mensen bezig om de gondels gereed te maken voor de toeristen. Ze fluiten en lachen. Vandaag zal het nog rustig zijn, maar morgen kunnen de wintersporters weer naar boven om te skiën.

In de bergen zijn de grillig gevormde rotsen verdwenen onder een dikke laag sneeuw. De weg die langs de hellingen kronkelt, is niet langer zichtbaar. Als je goed luistert, hoor je de takken van de dennen zuchten onder het gewicht. Ze kraken zachtjes, maar breken niet af. Op een enkele na. De wereld lijkt hier tot stilstand te zijn gekomen, alleen smalle rookpluimen verraden dat er mensen schuilen in de ingesneeuwde huizen die her en der verspreid op de hellingen staan. Veilig en warm, wachtend tot ze weer de weg op kunnen.

Een steenarend zweeft over de Alpen, op zoek naar een prooi in deze witte wereld. Plotseling vertraagt zijn vleugelslag. De vogel blijft hangen boven een ravijn. Er ligt iemand. Een man. Zijn ski-jack is doordrenkt met bloed.

Vrijdag

Dag 1

Ik haal een wollen trui van het hangertje, eentje die ik zelden draag omdat ik hem te warm vind, maar hij is perfect voor een paar dagen skiën. Nadat ik de trui heb opgevouwen, leg ik hem in mijn koffer. Een donkerblauw exemplaar van de kringloop dat precies zeventig bij vijftig bij dertig centimeter is. Dat is de maximale afmeting die mijn collega's en ik mogen meenemen van Manja.

Zes dagen geleden viel het woord 'teambuilding' tijdens het weekoverleg.

'Een lang weekend Sestrière. Voor degenen bij wie de naam geen bel doet rinkelen, Sestrière is een Italiaans skioord dat vlak bij de Franse grens ligt. Ik heb daar een vakantievilla gehuurd met zes slaapkamers,' had Manja gezegd. 'We vertrekken in de nacht van donderdag op vrijdag, en dan gaan we maandag in de loop van de middag weer terug naar huis.'

Manja is de commercieel directeur van Pineapple Factory.

Overvallen door haar voorstel bleef ik een beetje schaaftachtig voor me uit staren. Hoe kun je een team van mensen die zo verschillend van elkaar zijn succesvol tot een goed geoliede machine smeden, schoot het door me heen. Dat red je niet met een paar daagjes skiën en *corporate games* spelen! Daarna drong het pas tot me door dat we een lang weekend gratis skivakantie aangeboden kregen. Niet dat ik nou zo'n fervent skiër ben, maar tegen een paar dagen gratis op de piste zeg ik geen nee!

‘Kunnen we niet gewoon naar een escaperoom gaan, zoals andere jaren,’ stelde Jessica, onze medior marketingmanager, voor. ‘Dat beviel toch altijd prima? Dan hoef ik ook geen oppas voor mijn katten te zoeken.’

Jessica werkt al tien jaar bij Pineapple Factory. Ze was net zo oud als ik toen ze voor het eerst voet over de drempel zette. Pas getrouwd en vol goede moed, volgens sommige collega’s. Twee jaar geleden is ze gescheiden en sindsdien heeft ze zich op haar werk gestort met een gedrevenheid die de rest van het team het gevoel geeft dat we tekortschieten.

Manja besloot dat we naar Sestière zouden gaan. Volgens haar werd het tijd dat we elkaars sterke en zwakke kanten leerden kennen en oog kregen voor onze valkuilen. Haar uitleg klonk alsof we ons moesten voorbereiden op een lange therapeutische sessie in de sneeuw. Ik had dan ook bijna alsnog een opkomend griepje geveinsd, als ze me niet diezelfde middag in het keukentje van ons kantoor had aangeschoten. Terwijl ik de koffiemachine opdracht gaf om een espresso te maken, kwam Manja naast me staan. Ze observeerde mijn handelingen een poosje en zei toen: ‘Jouw inbreng in dit team bevalt me, Manouk. Je hebt goede ideeën en je ben in staat om out of the box te denken. Volgens mij eindigt jouw jaarcontract volgende maand. Ik zou je graag een vast contract aanbieden, maar dan als medior marketingmanager.’

Ik liet het kopje zowat uit mijn handen glijden. ‘Dank je,’ zei ik totaal overdonderd. Een vast contract is al geweldig, maar ik heb amper een jaar ervaring als junior en dat is eigenlijk veel te weinig voor een dergelijke promotie. En toch kreeg ik die! Ik vergat Manja te vragen wat het ging betekenen voor mijn salaris, of voor mijn relatie met Jessica. Zij wordt namelijk al jaren aan het lijntje gehouden met de belofte van een promotie.

‘Geen dank, het is je eigen verdienste. Maak voor mij ook maar zo’n espresso.’

Na die woorden liep ze naar haar kantoor. Kennelijk was ik behalve medior manager ook koffiejuffrouw geworden. Typisch Manja.

Als laatste leg ik een boek boven op mijn trui en ik sluit de koffer. Het is tijd om naar buiten te gaan. Manja kan elk moment voor mijn deur staan en ze houdt niet van wachten.

In de hal pak ik een kort metallic rood pufferjack van de kapstok dat ik gisteren bij een sportwinkel kocht, samen met een zwarte skibroek. Ik viel voor de rode kleur. Ook met het idee dat ik daarmee goed zichtbaar zou zijn in de sneeuw, want zo’n geweldige skiër ben ik niet. De laatste keer dat ik op de latten stond, eindigde ik in het gips.

Het is koud buiten. Niet winters koud, maar waterkoud. Met mijn handen diep in de zakken van mijn jas gestoken hip ik van mijn ene op mijn andere been om een beetje warm te blijven. Ik ben moe en dan krijg ik het altijd koud. De woonkamers van de flats aan de overkant zijn donker, op een enkele na, en ook mijn burens liggen al op bed. In de verte slaat een torenklok één uur. Het geluid is nauwelijks weggestorven of er rijdt een rode Volvo de straat in. Dat moet Manja zijn. De wagen houdt voor mijn deur stil. Het raampje aan de passagierskant glijdt naar beneden en Manja buigt zich over de middenconsole. ‘Leg je bagage maar achterin.’

‘Oké,’ zeg ik en ik open de achterbak. Er ligt een Louis Vuitton-koffer. Smettelos, zonder stickers of oude bagagelabels. Ik leg mijn oudje ernaast.

‘We halen eerst Jessica op in Buitenveldert en daarna Matthijs in Amstelveen. Tot slot rijden we naar Sergio in Abcoude,’ zegt Manja als ik de autogordel heb vastgemaakt.

Matthijs is onze financiële man. Degene die ja of nee

roept als een van ons weer eens enthousiast met een geldverslindend idee komt. En Sergio, tja. Bijna vijftig en verzot op chino's van Mr Marvis, die hij stevast draagt met stretch overhemden. Hij heeft zo'n stoppelbaardje dat hooguit sexy oogt als je nog geen veertig bent. Ik vind hem te gladjes, maar als collega is hij wel oké.

Manja tikt Jessica's adres in op het scherm van de boordcomputer en even later rijden we de wijk uit waar ik in mijn studententijd ben neergestreken. Sinds afgelopen vrijdag weet ik wat mijn nieuwe salaris wordt. Gisteravond heb ik op Funda gekeken, maar een appartement in Amsterdam kan ik nog steeds niet betalen. Ik gaap geluidloos en nestel mezelf zo goed en zo kwaad als het gaat in de stoel.

We rijden onder de ring door en stoppen bij een grote flat. Jessica staat al op de stoep. Op Manja's aanwijzingen legt ze haar koffer in de achterbak en gaat achterin zitten. Ze treuzelt een beetje, valt me op. Ondertussen voert Manja het adres van Matthijs in.

'Hoe lang is het eigenlijk rijden?' vraagt Jessica zodra we weer optrekken.

'Twaalf, dertien uur. Een beetje afhankelijk van de drukte op de weg.'

'Dan is het goed dat ik de brochure van mijn nieuwe klant heb meegenomen om mezelf te verdiepen in het bedrijf.' Jessica opent haar totebag en trekt er een map uit. 'Als jullie het tenminste niet erg vinden dat ik mijn tijd onderweg nuttig besteed?'

'Welnee, ga je gang.' Ik voel me bijna schuldig dat ik geen werk bij me heb gestoken.

Manja zegt niets.

Een paar minuten later bel ik bij Matthijs aan. De intercom kraakt, waardoor ik hem niet kan verstaan, maar ongetwij-

feld zegt hij iets als 'Ik kom eraan'. Ik loop terug naar de auto. Nog voor ik het portier weer heb opengedaan, komt Matthijs de flat uit.

'Waar kan ik mijn koffer kwijt?' roept hij over straat zonder zich ook maar iets aan te trekken van zijn slapende buren. Ook dat is Matthijs. Inwendig moet ik erom lachen.

'In de achterbak,' zeg ik als hij vlakbij is.

Als ik weer wil instappen, zegt Matthijs: 'Ik ga voorin. Met mijn lengte moet ik me altijd dubbelvouwen op de achterbank.'

Het klinkt als een order, niet als een vraag. Een tikje geïrriteerd laat ik het portier los.

'Dank je,' zegt hij met een grijns, terwijl hij zijn koffer naast die van mij legt. Hij gooit de achterklep dicht en gaat op de passagiersstoel zitten.

'Geen dank.'

Jessica kijkt me glimlachend van opzij aan als ik bij haar op de achterbank kruip. 'Gezellig.'

Ik begrijp dat een hybride Volvo beter is voor het milieu dan naar Turijn vliegen, toch had ik liever dat laatste gedaan. De hele weg met z'n drieën tegen elkaar aan op de achterbank is bepaald geen pretje.

Manja drukt op de startknop. De auto geeft geen krimp. Ze vloekt zachtjes en dooft de koplampen voor ze een nieuwe poging waagt. Deze keer hikt de Volvo een paar keer, maar dan klinkt het geruststellende gezoem van een motor die stationair draait.

'De accu had vervangen moeten worden, maar de garage kampt met personeelstekort,' zegt Manja. Ze tikt tegen het scherm. 'Zo, nu gaat de verlichting automatisch aan en uit en zijn vergissingen uitgesloten.'

'Lopen we niet het risico om halverwege Frankrijk te stranden?' vraagt Jessica. 'Als accu's onbetrouwbaar wor-

den kan zelfs een vergeten 12 voltlader voldoende zijn om stil te komen staan. Daar weet ik alles van. Een paar jaar geleden strandden mijn ex en ik..'

'We lopen geen enkel risico,' valt Manja haar in de rede.

Ze trekt onmiddellijk op terwijl ik mijn riem nog niet heb vastgemaakt en maakt een scherpe bocht naar rechts. Ter-nauwernood kan ik de hoofdsteen van Matthijs vastgrijpen. Het scherm van de boordcomputer is zwart, zie ik. Kennelijk weet Manja het huis van Sergio te vinden zonder hulp van de gps. Niet zo vreemd. Ze werken al zo lang samen.

Eenmaal de stad uit rijden we via de A9 richting Utrecht. Bij Abcoude verlaten we de A2 om via een wirwar van straatjes uit te komen bij een modern huis dat uit donker-grijze vierkante blokken bestaat. De woning doet me denken aan een doodskist. Er trekt een rilling langs mijn rug. Dan heb ik toch liever mijn aftandse flatje in Zuid.

'Ik haal Sergio wel,' zegt Jessica. Ze voegt onmiddellijk de daad bij het woord en gooit het portier open.

'Volstrekt onnodig,' hoor ik Manja mompelen. 'Die man ziet echt wel dat we voor zijn deur staan.'

Ik kijk door het raam naar Jessica. Ze heeft nauwelijks op de bel gedrukt of Sergio komt naar buiten, met een nagel-nieuw zwart koffertje dat hij achter zich aan trekt. Hij en Jessica wisselen een paar woorden. Uiteindelijk legt hij kort een hand op haar bovenarm gevolgd door een betekenis-volle glimlach. Wel vaker krijg ik het gevoel dat ze hem graag mag, alsof ze een vaderfiguur in hem ziet. Het kan niet anders of Sergio stapt straks via de andere kant in en ik wil niet naast hem zitten. Vlug verlaat ik de auto.

'Ga jij maar in het midden zitten, dan heb je meer been-ruimte,' zeg ik tegen Jessica. 'Jij bent langer dan ik.'

'O, dat hoeft niet hoor. Ik zit sowieso veel liever aan de raamkant. Hou het maar op een jeugdtrauma.' Ze glimlacht

liefjes, alsof ze me een plezier doet met haar afwijzing.

Twijfelend blijf ik staan.

‘Kom op, Manouk, ga in het midden zitten,’ zegt Manja.
‘Dat getreuzel.’

Met lood in mijn schoenen doe ik wat ze vraagt. Als Jessica weer heeft plaatsgenomen, duwt ze me met haar heup een stukje naar links waardoor ik de warmte van Sergio’s been door de stof van mijn spijkerbroek heen voel.

‘Ik ben zeker de laatste die je ophaalt?’ vraagt hij aan Manja.

Het is een open deur intrappen, want hij kan zien dat de rest van het team al in de auto zit.

‘Ja,’ antwoordt Manja, terwijl ze hem via de spiegel aankijkt. ‘Jij bent de laatste.’

Ik voel Sergio’s hand langs mijn bovenbeen strijken. Zijn vingers tasten naar het gordelslot. Ik schuif een stukje op en er klinkt een droge klik. Jessica kijkt langs me heen zijn kant op.

‘Heb je er zin in?’ vraagt ze lachend.

‘Ja, jij?’

‘We hebben er allemaal zin in, toch?’ vraagt Manja in het algemeen. ‘Sestrière is prachtig en de kwaliteit van de sneeuw schijnt dit jaar uitstekend te zijn.’ Ze draait zich een kwartslag. ‘Ik stel voor dat we bij de grens van stuur wisselen.’

‘Dan rij ik het tweede stuk wel,’ zeg ik vlug. Hoe eerder ik van de achterbank af ben, hoe liever het me is.

‘Goed, dat is dan afgesproken.’

In een rustig tempo rijdt Manja de woonwijk uit en even later draaien we de A2 weer op. Ik haal mijn iPhone tevoorschijn en tik een bericht in: *We zijn onderweg*. Vrijwel onmiddellijk verschijnt er een antwoord: *Succes! Je kunt het, Manouk*.

2

‘Heb jij een vriend? Dat wist ik helemaal niet,’ zegt Jessica als ik mijn iPhone weer opberg.

‘Waarom denk je dat ik een vriend heb? Omdat ik een appje aan iemand stuur?’

‘Om halftwee ’s nachts.’

‘Mijn vriendin werkt in het Amsterdam Medisch Centrum, die zit zich op dit tijdstip te vervelen in de verpleegkundigenpost.’

‘O. Ja, dat kan natuurlijk ook. Ik dacht al. Als jij iemand ontmoet zou hebben, had je het ons in geuren en kleuren verteld. Je bent altijd zo eerlijk.’ Ze richt zich weer op de brochure die ze heeft meegenomen.

Ineens voel ik me schuldig. Had ik Jessica moeten vertellen over mijn promotie? Ik vind dat meer de taak van Manja. Sergio zakt een beetje onderuit, onze knieën raken elkaar. Rustig verzet ik mijn voet in de hoop dat hij de boodschap begrijpt. Toen ik pas bij Pineapple werkte, meende ik in een geweldig team van mensen te zijn beland met ieder zijn eigen talent, maar naarmate de tijd verstreek, ontdekte ik de barstjes en scheurtjes. Geregeld zie ik Sergio Manja’s kantoor binnengaan voor een bespreking. Jessica en ik worden erbuiten gehouden. Achterkamertjesoverleg, noemt Jessica het soms gekscherend als Sergio en Manja het niet kunnen horen. Wel krijgen wij de orders op ons bord – doe dit, doe dat, ga hierachteraan – en tijdens het

wekelijkse overleg komen er soms punten aan bod waarover ik niet kan meepraten, omdat e-mails me nooit hebben bereikt. Ik vind het moeilijk om daarmee om te gaan, maar breng het ook nooit ter sprake uit angst mijn baan kwijt te raken. Dat is mijn valkuil, daar heb ik geen teambuilding in de Alpen voor nodig.

‘Hebben jullie weleens geskied?’ Matthijs kijkt over zijn schouder.

‘Ik ben geboren met latten onder mijn voeten! Jaag mij gerust over de steilste zwarte piste,’ antwoordt Jessica zelfverzekerd zonder haar ogen van de brochure te halen.

‘Echt?’ Sergio buigt zich naar voren om oogcontact met haar te kunnen maken. Opnieuw raken onze knieën elkaar en omdat Jessica zich gelijktijdig een kwartslag draait, kan ik geen kant meer op. Ze neemt alle beschikbare bewegingsruimte in. Dit voelt zo ongemakkelijk!

‘Geloof je me soms niet?’ vraagt ze uitdagend aan Sergio.

‘Dat jij de steilste pistes aankunt? Kom op, Jessica. Ik ken niemand in mijn omgeving die voor zo’n levensgevaarlijke afdaling kiest.’

‘Ik wel,’ houdt ze koppig vol.

Ik geloof onmiddellijk dat ze goed kan skiën. Jessica vertelt zelden iets over zichzelf, maar als ze wat zegt, zal ze nooit overdrijven of iets mooier maken dan het is. Daar is ze veel te rechtlijnig voor.

‘Ben je een adrenalinejunkie?’ vraagt Matthijs aan haar.

‘Wat mankeert jullie kerels? Kan een vrouw geen zwarte piste aan of zo, is dat het? Weet je wat, laten we met z’n drieën zo’n “levensgevaarlijke” afdaling maken. Dan kletsen we daarna verder, goed?’

Matthijs begint te lachen. ‘No way, ik ga voor een beetje rustig slalommen en daarna met een biertje in de zon bij Chisonetto zitten.’

‘Mijn idee,’ val ik hem bij. ‘Ik cruise ook veel liever over een vlakke afdaling en een terrasje pakken in de winterzon klinkt super.’ Ineens realiseer ik me dat Matthijs moeiteloos de naam van een café noemt. ‘Ben je vaker in Sestrière geweest?’

‘Eén keer, een paar jaar geleden. Het is een leuk dorp met uitdagende pistes.’

‘Ik ben eigenlijk wel in voor een uitdaging,’ zegt Sergio.

‘Als ik me er ook even tegenaan mag bemoeien,’ begint Manja. ‘We maken deze trip om een betere collegiale band te smeden, niet om collega’s te motiveren tot het nemen van onverantwoorde beslissingen. We blijven bij elkaar, wat er ook gebeurt, en dat betekent geen zware afdalingen als niet het hele team zich daar goed bij voelt.’

‘Samen uit, samen thuis,’ vult Sergio haar aan.

Er zit een ironisch toontje in zijn stem dat ik niet kan plaatsen. Gelukkig gaat Jessica weer normaal zitten. Opnieuw verdiept ze zich in haar werk. Sergio trekt zijn jas uit en legt hem op de hoedenplank achter ons. Daarbij raakt hij met zijn borstkas mijn schouder aan. Ligt het nou aan mij of schuurt hij bewust met zijn lichaam langs het mijne?

‘Sorry,’ zegt hij met een glimlach waar weinig collegiaals in te bespeuren valt.

Ik staar voor me uit. Dertien uur rijden naar Sestrière. Als ik het goed speel, kan ik twee keer achter het stuur krui-
pen. Dat betekent negen volle uren naast Sergio Dumfries op de achterbank zitten. Hoe ga ik dat volhouden?

We rijden net voorbij het bord BREDA als ik mijn iPhone voel trillen. Ik haal hem tevoorschijn en zie dat er een appje is binnengekomen. Jessica kijkt belangstellend mee, dus zet ik mijn scherm onmiddellijk uit.

‘Daar heb ik nu geen zin in.’

‘Is het weer van je vriendin?’ vraagt ze.

‘Ik heb geen idee. De komende week beschouw ik elke minuut als werktijd en in werktijd handel ik geen privé zaken af.’ Die opmerking is meer voor Sergio bedoeld dan voor Jessica.

‘Daarnet gaf je haar anders ook antwoord.’

Ze voelt als een vervelende vlieg die telkens terugkeert, hoe vaak je hem ook probeert weg te jagen. ‘Daarnet liet ik haar weten dat de reis was begonnen.’

Jessica richt zich weer op haar werk. Ik kijk tussen Manja en Matthijs door naar de rode lampen van de auto voor ons. In gedachten ga ik terug naar de allereerste keer dat ik bij Pineapple Factory binnenstapte. De inrichting met glas, zwart staal, groene planten en licht bamboe deed iets met me. Overal in het kantoor stonden houten bureaus en zachte modulaire banken die je in een handomdraai van opstelling kon veranderen. Er hing de losse sfeer die ik nodig heb om creatief te kunnen gedijen. Ik was zo blij dat me een jaarcontract werd aangeboden dat ik het diezelfde avond met mijn vriendinnen heb gevierd in een cafeetje aan de Nes. Het werd een avond om nooit te vergeten.

‘Ik stel voor dat we kort pauzeren bij de Belgische grens,’ zegt Manja.

Ineens ben ik terug in het hier en nu. Ik knipper een paar keer met mijn ogen, die droog zijn geworden van het staan.

‘Ha, plaspauze. Daar ben ik aan toe,’ zegt Matthijs handenwrijvend. ‘En aan een koffie to go!’

Manja geeft geen enkele reactie. Vroeger konden zij en Matthijs goed met elkaar opschieten, maar de laatste weken lijkt er iets te zijn veranderd in hun relatie. Alsof ze ruzie hebben gehad. Matthijs doet wel zijn best om vriendelijk

tegen haar te blijven, maar andersom is Manja ronduit stug, soms zelfs op het onbeschofte af, en dat drukt een stempel op het hele team.

‘We zijn er bijna,’ kondigt Jessica aan terwijl ze de brochure opbergt. ‘Het is nog maar acht kilometer tot de grens.’

‘Ik kan de borden zelf ook wel lezen.’

Weer bespeur ik een onnodig scherp randje aan Manja’s stem en ik vraag me af of we de komende week ook gaan praten over onderlinge ergernissen, want dat lijkt mij de enige manier om de lucht echt te klaren. *Dan moet ik de mijne ook op tafel leggen...*

Jessica snuift. ‘Ik meld het alleen maar. Of ben ik nu helemaal nergens meer goed genoeg voor?’

Er valt een geladen stilte. Jessica refereert aan de beloofde promotie, dat kan niet anders. Tersluiks kijk ik naar haar gezicht. De bittere trek rond haar mond voerspelt niet veel goeds. Niemand reageert op haar vraag. Gelukkig komt ze er zelf ook niet op terug.

Het verkeer wordt ondertussen iets drukker, vooral meer vrachtwagens. Opnieuw maakt Sergio lichamelijk contact. Hij krabt zichzelf en de rug van zijn hand strijkt op een bijna suggestieve manier langs mijn dijbeen. Ik wil die hand stoppen. De mijne erop leggen en Sergio dwingen om zijn poten thuis te houden. Maar ik doe niets. Waarom eigenlijk niet? Dit gedrag hoef ik niet te accepteren.

‘Ik ben blij dat we straks even uit de auto kunnen, het is zo krap op de achterbank,’ zeg ik in de hoop dat Sergio de boodschap begrijpt.

‘Wat een onzin! Hoe kom je daar nou bij!’ Manja’s stem schiet omhoog. ‘Ik heb nota bene de Volvo van mijn man gepakt omdat het zo’n heerlijk ruime gezinswagen is.’

‘Mijn schuld,’ antwoordt Sergio met een vette knipoog naar mij. ‘Ik neem zoveel ruimte in dat Manouk niet anders

kan dan tegen me aan zitten. Weet dus waar je aan begint, Manja, als je straks het stuur aan haar geeft.'

Manja kijkt kort in de achteruitkijkspiegel, haar lippen vertrekken tot een dunne streep. Sergio's joviale woorden irriteren ons allebei. Waarom Manja zich aan hem ergert weet ik niet, voor mij heeft het te maken met dat mailtje dat ik van hem kreeg. Nota bene op mijn mailadres bij Pineapple Factory! Tot voor kort waren we gewoon collega's, twee mensen die elkaar spraken tijdens meetings of bij de koffieautomaat en af en toe samen sparden over de wensen van een klant. Dat alles veranderde eergisteravond toen ik mijn mailbox vlak voor het naar bed gaan opende. Ik kan de tekst van zijn bericht inmiddels dromen, zo vaak heb ik de woorden herlezen. *Lieverd*, daar begon het mee. Sergio is twintig jaar ouder dan ik, hij had mijn vader kunnen zijn. Maar niet alleen dat, hij is ook mijn meerdere. Hij moest steeds aan me denken, schreef hij. Het liefst zou hij zijn liefde voor mij van de daken schreeuwen. En o ja, hij wil zijn leven met me delen. Voor altijd.

Ik schrok me rot. Kan ik straks ook aanschuiven in de lange rij vrouwen die 'Me too' moeten zeggen, schoot het door me heen. Mijn eerste reactie was de vertrouwenspersoon van Pineapple Factory inlichten. Ik was al begonnen aan een mail toen ik begon te twifelen. Manja en Sergio zijn vier handen op één buik en ik had mijn nieuwe contract nog niet getekend. Mijn spaarrekening is zo goed als leeg en geen baan betekent geen huur, gas, licht of water kunnen betalen, en bij mijn ouders hoef ik niet aan te kloppen. Die leiden een duur nomadenbestaan in hun camper en zijn altijd glashelder geweest over geld lenen. Dat gebeurt gewoon niet.

Misselijk van de beslissing die ik moest nemen, deletete ik mijn concept. Het zijn maar woorden van Sergio, houd

ik mezelf sindsdien voor, meer niet. In al die maanden dat ik met hem samenwerk, heeft hij nog nooit fysiek toenadering gezocht. Tot nu... En straks zitten we vier dagen met elkaar in één huis. Mijn maag keert zich om. Gratis skivakantie of niet, ik wil het liefst terug naar Amsterdam-Zuid. Desnoods liftend.